

Na náměstí sídlila redakce městských novin. Hned se z ní vynořili reportéři a fotografové, z uctivé vzdálenosti devítihlavou saň fotografovali teleobjektivy a hulákali na draka:

„Kdo jste?”

?
Domníváte se,
že vaše přítomnost
u nás zvýší
turistický ruch?“
?

?
Odkud jste se tu objevil?
Hodláte zamýšlíte?
Co tady se v našem městě usadit natrvalo?
Čím se živíte?
?

A tak podobně a tak pořád dokola, jak to svedou jenom novináři.

Ale drakovi se nechtělo na otázky odpovídat. Ostatně ani pořádně nevěděl, jak se tu ocitl, ani si ještě neuvědomil, co si počne.

Najednou byl hrozitánsky ospalý. Dosápal se až na horní konec náměstí, kde se tyčila rozlehlá budova muzea, a vešel dovnitř. Tam se schoulil v rohu dvorany a usnul. Usnul a chrápal, jako když řeže pilami osmdesát devět dřevorubců naráz.

Ve městě zatím nastalo pozdvižení. Protože to bylo hlavní město, zasedala okamžitě vláda a parlament a ministři i poslanci řešili otázku, co se to objevilo vlastně za obludu, kdo ji do města poslal, co se může dít a jak by se proti obludě mohli bránit. Muzeum bylo pro jistotu obklíčeno vojáky, hasiči a policisty. Na balkonech rohových domů proti budově muzea byly umístěny za osobního dohledu ministra obrany kulometry, na náměstí bylo dopraveno dělo té největší ráže, v postranních ulicích čekaly tanky, pod rampou muzea stáli dva desátníci s tarasnicí.

Až na další pokyny bylo ve všech školách přerušeno vyučování.

Jediný, kdo na zasedání vlády dosud nepromluvil, byl ministr školství. Poslal si své náměstky totiž do Univerzitní knihovny pro veškerou dostupnou literaturu o dracích a saních a prolistovával jednu knihu po druhé. Když zaklapl poslední publikaci, teprve se přihlásil o slovo.

„Podle Příručního slovníku naučného,“ vykládal, „i podle vědecko-pohádkových knih je drak bájeslovný netvor, podobný obrovskému hadu nebo ještěru o třech, sedmi, devíti nebo dvanácti hlavách, které chrlí jed nebo oheň. To by souhlasilo i v našem případě. Záhadou ovšem je, kde se drak vzal tak zčistajasna v naší pokojné zemi, která není na draky zvyklá. Ponechme však dohady o výskytu dračích jedinců vědeckým ústavům naší Akademie.

My musíme řešit a vyřešit, jak s drakem skoncovat, když už jednou tady je. Draci obvykle po panovnicích žádají princeznu, v naší zemi však už hezkých pár desítek let princezny

nemáme, takže pan prezident nemá co řešit, protože z této strany nebezpečí nehrozí. Je však možné, že si drak zamane místo princezny požírat nejkrásnější dívky. I to se stává. My ovšem nebudeme ochotni mu je vydat, protože zaprvé krásných dívek nemáme nazbyt a nebyl by jich dostatek k vysílání

